

Arrest

nr. 275 332 van 18 juli 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94 / 2
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 9 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 februari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juli 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat E. MASSIN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 22 september 2021 en verzoekt op 28 september 2021 om internationale bescherming. Op 24 februari 2022 verklaart de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) het verzoek kennelijk ongegrond en wordt internationale bescherming geweigerd. De commissaris-generaal besluit dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend en dat hij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 25 februari 2022 aangetekend wordt verzonden aan verzoeker, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Tepelenë en bent u een Albanees staatsburger. Van 2014 tot 2018 was u samen met E.R., een telg uit een familie die banden had met de beruchte en intussen vermoorde crimineel E.C. en bovendien familie was van de burgemeester van Tepelenë. D., de broer van E., zat acht maanden in de gevangenis omdat hij iemand beschoten en verwond had. Uiteindelijk gingen E. en u op een vreedevolle manier uit elkaar. Toen u verschillende maanden na jullie breuk op 11 juni 2019 om 2u30 's nachts naar huis reed, werd u onder vuur genomen. U vluchtte weg met uw wagen maar enkele honderden meters verder liet uw wagen het afweten. U vluchtte te voet verder naar uw neef T.G., die zelf agent is, en u belde de politie. Een kogel had u aan uw arm geraakt en u werd ter verzorging meegenomen naar het ziekenhuis. Nadien werd u naar het politiecommissariaat gebracht om verhoord te worden. U had echter geen enkel idee wie er achter de aanslag zou kunnen zitten. Verschillende politieafdelingen kwamen op de plaats van de misdaad om naar sporen te zoeken. Verschillende mensen, onder wie enkele vrienden die samen met u die bewuste avond op stap waren, werden die nacht verhoord door de politie. De politie opperde het idee dat de R. misschien iets met de aanslag te maken konden hebben. Uw vriendin en haar familie werden dan ook ondervraagd. De eerste vijftien dagen na de schietpartij moest u enkele keren naar het commissariaat gaan om verhoord te worden. Zo'n vijftien dagen na het incident reisde u naar Griekenland waar u tachtig dagen verbleef om nadien terug te keren naar Albanië. Terug in Albanië werd u door de politie opgeroepen en ging u uw wagen ophalen. U moest geld betalen om uw voertuig terug te krijgen. U ging ook enkele keren naar het parket van Gjirokastër. In 2020 was u opnieuw in Griekenland. Nog in 2020 kwam u tweemaal naar België. De aanslag had een diepe indruk op u gemaakt en u had het gevoel dat u door vreemde mensen gevolgd werd. Het liefst wilde u zo ver mogelijk van Albanië zijn. In november 2020 keerde u terug naar Albanië omdat uw moeder ziek was. In juni of juli 2021 vernam u dat het onderzoek naar de daders van de aanslag werd afgesloten waardoor u alle hoop verloor dat de daders ooit gevat zouden worden. In september 2021 reisde u via Griekenland naar België waar u op 28 september 2021 om internationale bescherming verzocht. U vreest dat u in Albanië vermoord zal worden.

Ter staving van uw identiteit en uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw paspoort afgeleverd op 7 december 2020, uw identiteitskaart, een brief van het parket, d.d. 24 mei 2021, waarin u gemeld wordt dat het onderzoek werd afgesloten, een USB-stick met links naar filmpjes op Youtube met nieuwsberichten over het incident, foto's van uw gehavende wagen en een foto van het litteken op uw arm. U bezorgde na afloop van uw persoonlijk onderhoud nog foto's van uw oude Albanees paspoort.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij KB van 14 december 2020 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u na de aanslag op u in Griekenland en zelfs in België was maar dat u er toen niet om internationale bescherming verzocht (CGVS, p. 5-6). Uw rechtvaardiging, met name dat het onderzoek naar de aanslag toen nog steeds werd gevoerd (CGVS, p. 13-14), overtuigt niet. Na het ontvangen van de brief d.d. 24 mei 2021, waarin duidelijk te lezen stond dat het onderzoek afgesloten werd omdat er geen schuldige gevonden kon worden, bleef u immers nog verschillende maanden in Albanië wonen (CGVS, p. 5; p. 8). Bovendien doet uw rechtvaardiging niets af aan het feit dat van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Dat u enerzijds verklaarde dat uw eerdere bezoeken aan België niet ingegeven waren door toeristische of economische motieven en dat u steeds weg wilde zijn van Albanië – u was in Albanië immers altijd op uw hoede en durfde sinds de aanslag nooit meer alleen te zijn – maar dat u anderzijds in november 2020 vanuit België terugkeerde naar Albanië waar de daders van de aanslag op vrije voeten waren en waar u het gevoel had door vreemde types in de gaten

te worden gehouden, is in dit opzicht dan ook meer dan merkwaardig (CGVS, p. 6; p. 12; p. 14). Uw houding, met name uw terugkeer naar Albanië waar u nochtans vreest gedood te worden door onbekende daders die daar dagelijks zouden kunnen zijn en die ook huurmoordenaars zouden kunnen inschakelen (CGVS, p. 3; p. 14), kan dan ook niet in overeenstemming gebracht worden met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er dient verder opgemerkt te worden dat de door u aangehaalde problemen – u werd beschoten door onbekenden om een voor u onbekende reden (CGVS, p. 3) – van louter interpersoonlijke (tussen privépersonen) en gemeenrechtelijke aard zijn en dat ze geen verband houden met één van de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

U heeft voorts niet aannemelijk gemaakt dat u voor deze problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep kon doen of zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat u het gevoel had dat u door verdachte types in de gaten gehouden werd en dat u zich niet veilig voelde in Albanië maar dat u hiervan nooit melding maakte bij de autoriteiten. Ook bij terugkeer zou u hiervoor geen klacht kunnen indienen (CGVS, p. 5-6; p. 10; p. 12; p. 16). U verklaarde dat u dit niet had gedaan omdat u na het afsluiten van het onderzoek naar de daders van de aanslag op u uw vertrouwen in de Albanese politie had verloren. U had bovendien geen concrete pistes om klacht te kunnen indienen en veroordeelde criminelen worden nooit zwaar bestraft (CGVS, p. 12-13; p. 16). Deze rechtvaardigingen voor uw nalaten volstaan hoegenaamd niet.

U heeft immers niet aangetoond dat de Albanese autoriteiten naar aanleiding van de aanslag op u niet bereid of in staat waren om op te treden tegen uw anonieme belagers. U verklaarde weliswaar dat de politie een onderzoek voerde naar de daders van de schietpartij maar dat er twee jaar lang niets gebeurd is: u werd enkel de eerste dag ondervraagd door verschillende mensen maar daar bleef het bij (CGVS, p. 13). Dit overtuigt niet. Uit uw eerdere verklaringen blijkt immers dat, ondanks het ontbreken van concrete pistes, de politie verschillende onderzoeksdadens heeft gesteld. Ze heeft u, toen u na de aanslag in het ziekenhuis was, bewaakt en ze ondervroeg u de eerste dag gedurende maar liefst twaalf uur om zo te kunnen achterhalen wie u verdacht. Daarna werd u nog verschillende keren door de politie ondervraagd. Na een verblijf van tachtig dagen in Griekenland werd u opnieuw door de Albanese politie uitgenodigd. U moest ook enkele keren naar het parket (CGVS, p. 9-12). Verder blijkt uit uw verklaringen dat er vele mensen kort na de aanslag ondervraagd werden (CGVS, p. 10). De politie onderzocht ook de betrokkenheid van de R., ofschoon u geen enkele concrete indicatie had dat ze daadwerkelijk betrokken waren (CGVS, p. 14), waaruit opgemaakt kan worden dat, zelfs al heeft u geen concrete pistes, de politie toch bereid en in staat was om een onderzoek op te starten en te voeren. Uit uw verklaringen blijkt verder dat verschillende politieafdelingen van onder andere Tirana en Gjirokastrë ter plekke kwamen om te zoeken naar bloed- en kruitsporen en vingerafdrukken en dat er een volledig ballistisch onderzoek werd gedaan. Zo stelde men vast dat er twee personen waren die tegelijkertijd op u hadden gevuurd (CGVS, p. 8; p. 10-11). Tot slot kan er nog op gewezen worden dat het onderzoek pas in mei 2021, i.e. bijna twee jaar na de aanslag op uw persoon, werd afgesloten. Gevraagd welke onderzoeksdadens de politie nog meer had kunnen verrichten, erkende u dat, behalve dat de politie er volgens u te lang had over gedaan om ter plaatse te komen en de wegen af te sluiten, ze niets meer had kunnen doen (CGVS, p. 12). Gelet op het voorgaande heeft u noch onwil, noch onkunde vanwege de Albanese autoriteiten aangetoond om het door u meegemaakte incident te onderzoeken. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Dat bepaalde misdrijven niet worden opgelost kan afhangen van menige factoren (gebrek aan bewijs, gebrek aan getuigen,...) los van de werking/inspanningen van de autoriteiten om misdrijven op te lossen. Zo kan herhaald worden dat er weinig pistes waren. Ook u had werkelijk geen enkel vermoeden wie er achter de aanslag zat (CGVS, p. 14).

U stipte, zoals aangehaald, weliswaar nog aan geen vertrouwen in de politie te hebben. Zo meende u dat de politie er na de aanslag veel te lang, i.e. ongeveer een uur, over gedaan had om te interveniëren. U verklaarde ook dat moorden in Albanië niet worden opgelost en dat de politie en criminelen samenwerken (CGVS, p. 12-13). Zo verwees u bij wijze van voorbeeld naar het feit dat D.R., de broer van uw ex, in het verleden in de gevangenis heeft gezeten omdat hij iemand beschoten en verwond had, maar dat hij hiervoor slechts acht maanden gevangenisstraf had gekregen. U alludeerde ook nog op het feit dat de familie R. veel geld heeft en gekend is voor 'vijandelijkheden'. De vader van uw ex is familie van E.C., een berucht crimineel die vermoord is (CGVS, p. 15-16). Naast het feit dat uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat er bij de schietpartij waarbij D. betrokken raakte in tegenstelling tot uw bewering géén gewonden vielen, waardoor uw uitspraken over het al dan niet correct zijn van de straf waartoe hij werd veroordeeld niet zonder meer aangenomen kunnen worden, blijkt nergens uit uw verklaringen dat u indicaties had dat de familie R. het onderzoek naar de aanslag op u zou gemanipuleerd hebben of dat de politie de familie R. in bescherming zou nemen of genomen hebben. Integendeel, u verklaarde dat u geen enkel idee had wie achter de aanslag zat en het was de politie zelf die in de richting van de familie R. dacht (CGVS, p. 10). Gevraagd of u concrete indicaties had dat de politie in uw dossier niet zuiver op de graat was, zei u enkel dat de politie zich niet met het onderzoek had bezig gehouden, hetgeen u, zoals hierboven is gebleken, niet heeft aangetoond, dat ze uw gsm niet hadden teruggegeven en dat u moest betalen toen u vier maanden na de schietpartij uw wagen op het commissariaat ging ophalen (CGVS, p. 13), niets meer. U heeft bijgevolg geen concrete indicaties of elementen aangereikt waaruit zou kunnen afgeleid worden dat uw bewering geen vertrouwen in de politie te hebben gegrond zou zijn. Indien u er werkelijk van overtuigd bent dat de politie veel te laat na het incident ter plaatse was, dat de politie zich niet met uw zaak heeft bezig gehouden, dat de R.'s het onderzoek zouden kunnen beïnvloeden of beïnvloed hebben, dat de politie in uw zaak bijgevolg corrupt was, dat ze u onterecht liet betalen om uw wagen terug te krijgen en dat het onderzoek naar de aanslag onterecht vroegtijdig werd afgesloten, kon bovendien van u verwacht worden dat u dit bij de bevoegde autoriteiten zou hebben aangeklaagd. Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat u niet in beroep bent gegaan tegen de beslissing van het parket om het onderzoek af te sluiten. U raadpleegde in dit verband ook geen advocaat. U heeft evenmin iets ondernomen om het in uw ogen gebrekkige politieoptreden aan te klagen (CGVS, p. 13).

*In tegenstelling tot uw algemene, vage en weinig concrete beweringen over het slechte functioneren van de autoriteiten, waarbij u onder meer aangaf dat veroordeelde criminelen slechts heel beperkt gestraft worden, blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) voorts dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politie en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestrafing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd.*

Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen, hetgeen u, zoals aangehaald, niet gedaan heeft (CGVS, p. 13). Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van "onestop-shops" (één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera's in patrouillevoertuigen en van bodycamera's bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan) en de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werden in deze context vier gemeentelijke "legal aid clinics" opgericht. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen de ook door u vermelde corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor

corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo voerde in 2019 een onafhankelijke kwalificatiecommissie, onder toezicht van internationale juridische experts en in uitvoering van de Vetting Law (die voorziet in de herevaluatie van rechters en aanklagers), een doorlichting uit bij rechters en openbaar aanklagers, dewelke tot een groot aantal ontslagen leidde. Het Ministerie van Binnenlandse Zaken zette tevens een doorlichtingssysteem op waarmee in 2019 een eerste tranche van dertig leidinggevende politieofficieren werden onderzocht. Het doel is om in de loop van een periode van twee jaar het volledige politiekader te screenen in verband met hun competentie en integriteit. Eind 2019 werd tevens het kader ingezworen van het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie. Dit zal de algehele capaciteit versterken om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een nieuw intersectoraal actieplan 2018-2020 (Inter-sectoral Strategy against corruption 2018-2019), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018 en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefacten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen ben ik de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te mogen verwachten stappen tot het verkrijgen van nationale hulp en/of bescherming van de in Albanië opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten kunnen deze beslissing niet ombuigen. Aan uw identiteit en nationaliteit, zoals die blijken uit uw paspoort en uw identiteitskaart, wordt niet getwijfeld. Er wordt evenmin getwijfeld aan het feit dat er een aanslag op u gepleegd werd, dat uw auto beschadigd raakte, dat u gewond raakte en dat het onderzoek in 2021 werd afgesloten.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1995 betreffende het statuut van vluchtelingen (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Daarnaast werpt verzoeker nog een manifeste appreciatiefout op, alsook de miskennis van het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoeker stelt *prima facie* een nood aan internationale bescherming te hebben wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen tegen zijn persoon en geeft aan geen bescherming te kunnen krijgen van zijn nationale overheden. Zo de Raad hem zou volgen met betrekking tot zijn relaas, vraagt verzoeker dat er rekening gehouden wordt met artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat de verwerende partij het vermoeden in dit artikel niet draagkrachtig tegenspreekt.

Verzoeker is van oordeel dat aan hem het voordeel van de twijfel moet worden verleend. Hij betoogt een oprechte inspanning te hebben geleverd om zijn asielaanvraag aannemelijk te maken en te staven en geeft aan dat zijn verklaringen eenduidig zijn, van goede trouw, overeenkomend met de beschikbare informatie, spontaan, duidend op een persoonlijke ervaring en dat ze bevestigen dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft ten aanzien van Albanië.

Aangaande de beoordeling van de bijzondere procedurele noden, stipt verzoeker aan dat de analyse van het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) op dit vlak geen rekening houdt met de situatie waarin hij zich bevindt en die zijn fysisch en vooral psychisch welzijn hypothekeert. Hij werd immers beschoten en zag zich bovendien verplicht voor zijn definitief vertrek zijn thuisland voor langere periodes te verlaten. Hij is van mening dat één en ander wel degelijk een invloed kan hebben op zijn relaas en dat de wijze van behandeling en beoordeling van zijn dossier dan ook niet afgestemd is op zijn specifieke noden, wat volstaat voor een vernietiging.

Verzoeker stelt voorts:

“Overwegende dat de verzoekende partij erop wenst te wijzen dat art.57/6/1 par 1 van de Vreemdelingenwet stelt dat de CGVS een beslissing neemt binnen de 15 werkdagen na ontvangst van het VIB dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden.

Dat vastgesteld wordt dat deze termijn niet gerespecteerd werd, nu het VIB ingediend werd op 28 september 2021 en de beslissing slechts genomen werd op 24/2/2022.

Dat indien toepassing gemaakt wordt van de versnelde procedure, de wettelijke termijnen gerespecteerd dienen te worden.

Dat de CGVS nergens melding maakt van enig motief waarom de wettelijke termijn niet gerespecteerd kon worden en waarom desondanks alsnog toepassing gemaakt werd van de versnelde procedure.

Dat verzoeker meent dat door alsnog toepassing te maken van de versnelde procedure terwijl de wettelijke termijnen overschreden werden, de CGVS impliciet toegeeft dat hij een langere termijn nodig heeft om tot een beslissing te komen.

Dat verzoeker meent dat zelfs indien bij de overschrijding van de termijnen wettelijk geen sanctie voorzien is, deze overschrijding een miskennis van de rechten van verdediging uitmaakt en derhalve eveneens een schending van art. 6 en 13 EVRM, hogere rechtsnormen, nu verzoeker op dat ogenblik en onterecht geconfronteerd wordt met een strengere bewijslast en kortere termijnen.

Dat aldus niet met gelijke wapens gestreden wordt.

Dat er dan ook aanleiding is in casu voor wat betreft de beroepstermijn de normale termijn van 30 dagen toe te passen.

Dat er nu de CGVS zelf de verkorte termijnen niet respecteert er geen aanleiding is deze wel aan verzoeker tegen te werpen, noch om aan verzoeker een verstrengde bewijslast op te leggen.”

Vervolgens is verzoeker van mening dat de verwerende partij op datum van de bestreden beslissing onterecht nog steeds toepassing maakt van het koninklijk besluit van 14 december 2020, waarin immers duidelijk wordt aangegeven dat de lijst van veilige landen één keer per jaar bekeken dient te worden. Op datum van 15 december 2021 was er meer dan één jaar verstreken sedert het nazicht van de lijst van veilige landen conform het koninklijk besluit. De verwerende partij kon dan ook geen toepassing maken

van dit koninklijk besluit en het daarop gesteunde vermoeden van veilig land, nu er geen appreciatie gebeurde binnen de termijn van één jaar, zoals voorzien in artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de Vreemdelingenwet. Het is luidens het verzoekschrift dan ook onterecht dat de versnelde procedure met betrekking tot veilig land van herkomst werd toegepast, aangezien de geldigheidsduur van de kwalificatie van "*veilig land van herkomst*" verstreken was, en dit reeds op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal. Bovendien, zo herhaalt verzoeker, stelt de verwerende partij *de facto* wel een "*versnelde*" procedure toe te passen, maar doet zij dit niet in de praktijk, wat een schending uitmaakt van de rechten van verdediging. Nog volgens verzoeker is het onterecht dat het commissariaat-generaal vertrekt van een vermoeden van veilig land van herkomst en hem derhalve een verhoogde bewijslast oplegt en er is dan ook sprake van een beoordelingsfout.

Vervolgens gaat verzoeker in op de concrete weigeringsmotieven van de bestreden beslissing.

In verband met zijn terugkeer naar Albanië werpt verzoeker op dat door de verwerende partij niet wordt aangenomen dat hij lopende het onderzoek, zich nog enigszins veilig kon voelen, minstens veilig genoeg, om punctueel terug te keren naar Albanië. Dat immers zolang het onderzoek lopende was, verzoeker kon veronderstellen dat zijn aanvallers zich gedeisd zouden houden, waarbij hij het hen eveneens moeilijk maakte hem aan te pakken, precies omdat hij zich gedurende langere periodes in het buitenland bevond. Op het ogenblik dat hij het nieuws vernam dat het strafonderzoek afgesloten was, bevond verzoeker zich, zo stelt hij, in Albanië en hij werpt op dat het niet zo eenvoudig is daar dadelijk te vertrekken. Hij werpt op dat hij ook terugging naar Albanië omdat zijn moeder ziek was, een gegeven waarmee het commissariaat-generaal geen rekening houdt. Volgens verzoeker wordt zijn terugkeer naar Albanië, zeker in de mate dit gebeurde vooraleer het strafonderzoek werd afgesloten, dan ook onterecht als een element van een huidig gebrek aan vrees weerhouden.

Verzoeker ontkent voorts dat de door hem aangehaalde problemen van louter interpersoonlijke aard zijn. Hij betoogt dat hij vanzelfsprekend niet helemaal zeker kan zijn van de daders of redenen van de aanslag en dat het dan ook correct is dat hij stelde dat hij degenen die hem beschoten niet kende, noch dat hij met zekerheid de redenen van deze aanslag kan opgeven. Verzoeker stelt dat hij *ab initio* aan het commissariaat-generaal heeft uitgelegd dat hij banden had met E.R., die op zijn beurt banden had met de intussen, vermoorde crimineel E.C., die op zijn beurt familie was van de burgemeester van Tepelenë en dat hij enkel maar kan veronderstellen dat de feiten verband houden met zijn relatie en breuk met E.R. Verzoeker meent integendeel, dat zijn profiel aantoonde dat hij deel uitmaakt van een zwakke sociale groep en dat hij geen aanspraak kon maken op bescherming vanwege zijn autoriteiten, precies omwille van dat profiel en de banden tussen politie en criminelen.

Vervolgens betwist verzoeker dat hij bij terugkeer naar Albanië beroep zou kunnen doen op de lokale autoriteiten. Hij stipt aan dat hij gebroken had met E.R., wiens familie banden had met het criminele milieu en met de autoriteiten. Hij geeft aan dat hij geen andere redenen kan bedenken dan dat hij beschoten werd omwille van deze breuk, dat hij dan ook *de facto* zijn klacht indiende bij de autoriteiten die zéér welwillend stonden tegenover zijn veronderstelde belagers en dat het in die omstandigheden dan ook totaal niet vreemd is dat het schijnonderzoek dat door de politie gevoerd werd nergens toe leidde. Het commissariaat-generaal verwijt verzoeker volgens het verzoekschrift ten onrechte niet "*hogerop*" gegaan te zijn, daar waar niet aangetoond is dat dit zijn situatie zou kunnen verbeteren. Verzoeker werpt nog op dat zolang zijn belagers vrijuit gaan, het gevaar voor hem acuut blijft en dat dit des te acuter werd nadat het onderzoek werd afgesloten, nu *de facto* aan zijn belagers straffeloosheid werd gegeven.

Verzoeker stelt voorts dat het commissariaat-generaal zich verder steunt op een aantal veronderstellingen, die geen steun vinden in het dossier.

Zo wordt hem onterecht verweten dat hij nooit melding maakte bij de autoriteiten dat hij het gevoel had dat hij door verdachte types in de gaten gehouden werd en zich niet veilig voelde. Immers herhaalt verzoeker dat hem niet verweten kan worden hogerop te zijn gegaan en hij niet zou weten wat dat uitgehaald zou hebben. Bovendien, zo stelt verzoeker, blijkt dat hij ook ondervraagd werd door het parket, zijnde de hogere autoriteit.

Verder betoogt verzoeker dat het niet is omdat de politie een aantal ondervragingen doet of omdat het slachtoffer een paar keer gehoord werd, dat er ernstig naar de daders gezocht wordt. Dat het twee jaar duurde vooraleer het onderzoek afgesloten werd, is volgens hem evenmin een aanduiding dat twee jaar efficiënt en ijverig gewerkt werd en een dossier kan blijven liggen vooraleer het afgesloten wordt.

Het gaat volgens verzoeker ook niet op, hem te vragen wat de politie nog meer had kunnen doen aangezien hij geen politieagent is en het gegeven dat hij niet weet wat er meer had kunnen gebeuren impliceert dat er niets meer kon gebeuren. Hij betoogt dat als men niet wil zoeken op de juiste plaats men niets zal vinden, alle onderzoeksdaaden ten spijt.

Verzoeker veronderstelt wel degelijk te weten wie er achter de aanslag zit, maar betoogt dat het voor hem onmogelijk is dit aan te tonen. Wat de onkunde of onwil van de Albanese autoriteiten betreft, merkt hij op dat de verslagen waaruit blijkt dat de politie verder geprofessionaliseerd dient te worden en dat de strijd tegen de corruptie binnen de politie verder gezet dient te worden *legio* zijn. Dit blijkt volgens hem uit de informatie die het commissariaat-generaal zelf aan het administratief dossier heeft toegevoegd. Hij stelt dat hij ten andere zelf de banden van de familie van E.R. met de autoriteiten aanstipte.

Volgens verzoeker blijkt uit de motivering van het commissariaat-generaal ten andere dat hij wél vermoedens en aanduidingen had van de redenen waarom de politie haar werk niet deed en dat er dan ook vastgesteld moet worden dat de motivering van de bestreden beslissing tegenstrijdig is. Verzoeker meent dat hij wel degelijk elementen aanbracht die de onwil en/of onkunde van de politie aantonen. Zo is er vooreerst het gegeven dat het strafdossier werd afgesloten zonder resultaat, dat de eerste interventie bijzonder lang op zich liet wachten, dat de bende van E.R. banden heeft met politie,... Verzoeker meent dat hij in dit verband wel degelijk coherente verklaringen aflegt en dat het commissariaat-generaal onterecht een sluitend bewijs vraagt. Verzoeker volhardt dat hij wel degelijk aannemelijk heeft gemaakt dat hij geen aanspraak kan maken op de bescherming van zijn autoriteiten. Dat de politie lang niet zo efficiënt is als het commissariaat-generaal wil doen geloven, blijkt bovendien volgens hem uit de motivering zelf. Uit het feit dat er maatregelen getroffen worden door de Albanese autoriteiten, blijkt dat deze nodig waren en dat de Albanese autoriteiten de "*doeltreffendheid*" moeten verhogen bevestigt precies zijn beweringen dat hij geen bescherming moet verwachten. Het commissariaat-generaal stelt zelfs uitdrukkelijk dat hervormingen nog steeds nodig zijn. Verzoeker wil er nog aan herinneren dat zijn probleem specifiek gelinkt is aan de georganiseerde misdaad.

Verzoeker betoogt voorts dat de verdere motivering van de bestreden beslissing uitblijkt in algemeenheden. In dat verband herhaalt verzoeker dat het gebrekkige onderzoek zich niet beperkte tot de politie maar dat ook het parket, de hogere autoriteit, in hetzelfde bedje ziek was. Hij stipt aan dat daar waar in het verleden de onwil van de politie evident was, dit thans bovendien meer verborgen is. Er wordt een "*schijnonderzoek*" gevoerd, doch op een dusdanige manier dat dit niet tot resultaten kan komen. Verzoeker stelt dat hij in dit verband onder meer aanstipte dat het bijvoorbeeld wel erg lang duurde eer de politie ter plaatse kwam en dat als zijn neef, die ook bij de politie werkte, niet voldoende dichtbij gewoond had, hij het allicht niet meer na zou kunnen vertellen.

Verzoeker voert nog aan dat naar buiten toe, de politiek in Albanië grote plannen heeft, maar dat er echter moet vastgesteld worden dat het commissariaat-generaal geen enkele toetsing doet naar de realisering ervan. De beslissing werd nochtans *anno* 2022 genomen, terwijl het doorlichtingssysteem ingesteld werd in 2019 en het commissariaat-generaal in een periode van twee jaar een volledige screening zou hebben moeten doen maar dat de resultaten daarvan echter niet bij de beoordeling betrokken worden. Het is volgens verzoeker niet ernstig dat het commissariaat-generaal haar informatie in dit verband niet heeft geüpdatet. Zeker daar sinds de plannen van 2018 en in 2019 de situatie in Albanië verslechterde in plaats verbeterde, met name op het vlak van corruptie, dat Albanië de titel draagt van Europa's meest corrupte land in 2022 en dat uit meerdere bronnen blijkt dat de strijd tegen corruptie in Albanië bij woorden blijft. Ook hogerop gaan heeft geen zin volgens verzoeker, getuige het feit dat een voormalig top-procureur van Albanië in Italië opgepakt werd op beschuldiging van corruptie in december 2021.

Nog volgens verzoeker blinken de argumenten van het commissariaat-generaal uit door hun algemeenheid en oppervlakkigheid. Ook wordt volgens hem onvoldoende rekening gehouden met het feit dat er werkelijk een aanslag op zijn leven gepleegd werd, waarvan de waarachtigheid wordt aanvaard. Er kan volgens hem evenmin betwist worden dat de autoriteiten in gebreke blijven de verantwoordelijken te vatten, dat hij blijvend in gevaar is en dat het feit dat het onderzoek afgesloten werd, dit gevaar nog verhoogt, gelet op het feit dat dit impliciet de straffeloosheid garandeert aan de daders. Verzoeker meent dan ook dat hij wel degelijk aannemelijk heeft gemaakt dat hij, in geval van terugkeer, opnieuw het slachtoffer riskeert te worden van een aanslag, waartegen de autoriteiten hem niet willen of kunnen beschermen.

Verzoeker werpt nog op dat de bestreden beslissing geen enkele motivatie omtrent de subsidiaire bescherming bevat en dat niet het minste onderzoek gedaan werd naar de nood hieraan. Verzoeker geeft in dit verband aan dat hij riskeert gedood te worden.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat vraagt verzoeker de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna; de Raad) in hoofde om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen met het oog op bijkomende onderzoeksmaatregelen.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

2.3.3. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker internationale bescherming behoeft integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

2.3.4. Verzoeker werpt op dat de verwerende partij, omdat de termijn van vijftien dagen zoals voorzien in artikel 57/6/1, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet werd overschreden, geen versnelde procedure heeft gevoerd en ten onrechte besloot tot de kennelijke ongegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming. Volgens verzoeker mag, nadat de voormelde termijn is verstreken, aldus geen versnelde procedure meer worden gevoerd en mag de verwerende partij evenmin nog beslissen tot de kennelijke ongegrondheid van een verzoek om internationale bescherming.

Overeenkomstig artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b), van de Vreemdelingenwet kan de commissaris-generaal een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen indien de verzoeker, zoals *in casu*, afkomstig is uit een veilig land van herkomst.

Artikel 57/6/1, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat, in dit geval, de commissaris-generaal een beslissing neemt *“inzake het verzoek om internationale bescherming binnen een termijn van 15 werkdagen, na ontvangst van het verzoek dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden”*.

Artikel 57/6/1, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen”*.

Verzoeker veronderstelt ten onrechte dat het gegeven dat de termijn van vijftien dagen werd overschreden tot gevolg zou hebben dat er niet (meer) mag worden vastgesteld dat hij van een veilig land afkomstig is, dat er geen versnelde procedure (meer) mag worden gevolgd en dat het verzoek om internationale bescherming niet (meer) kennelijk ongegrond mag worden bevonden.

Nergens blijkt uit de voormelde bepalingen of uit enig ander wetsartikel immers dat de commissaris-generaal bij het overschrijden van voornoemde termijn de bevoegdheid zou verliezen om het verzoek te behandelen volgens een versnelde procedure en/of niet meer zou mogen besluiten tot de kennelijke ongegrondheid van het verzoek.

Te dezen kan bovendien worden verwezen naar hetgeen in de Memorie van Toelichting omtrent de voormelde bepalingen gesteld wordt. Vooreerst wordt hierin duidelijk aangegeven: *“Algemeen gezien verhindert het overschrijden van de termijn van 15 werkdagen niet dat de behandelingsprocedure wordt versneld”*. Hoe dan ook blijkt, dit in tegenstelling met wat verzoeker laat uitschijnen, bovendien uit de Memorie van Toelichting dat het feit dat een verzoek om internationale bescherming niet werd behandeld volgens een versnelde procedure (artikel 57/6/1, § 1) er niet aan in de weg staat dat de commissaris-generaal *in fine* een verzoek toch als kennelijk ongegrond kan beschouwen. In dit kader blijkt overigens eveneens dat *“volgens de huidige stand van de wetgeving, het feit dat een verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond wordt beschouwd, geen enkel gevolg heeft op het verloop van de asielpprocedure, en meer in het bijzonder op het niveau van het beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”* (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54K2548001, 112-113, 116).

Dat artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zou zijn, doordat er toepassing werd gemaakt van de versnelde procedure en doordat er werd besloten tot de kennelijke ongegrondheid van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker, kan gelet op het voorgaande niet worden aangenomen.

Evenmin kan gelet op het voorgaande worden aangenomen dat de verwerende partij expliciet had dienen te motiveren waarom de voormelde termijn niet kon worden gerespecteerd en waarom desondanks alsnog toepassing werd gemaakt van de versnelde procedure.

In zoverre verzoeker verder aanvoert dat zijn rechten van verdediging zouden zijn miskend, louter doordat de verwerende partij de voormelde termijn overschreed, kan voorts worden opgemerkt dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet en verzoeker toont niet concreet aan hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing, die een bestuurlijk karakter heeft. Verzoeker toont in dit kader bovendien hoegenaamd niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat zijn verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Hij kan immers niet beweren benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure, nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerdte vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn relaas.

Verzoeker toont te dezen ook anderszins niet aan dat, of op welke wijze, zijn rechten van verdediging en de artikelen 6 en 13 van het EVRM geschonden zouden zijn. In dit kader kan worden opgemerkt dat, zoals ook verzoeker terecht opmerkt in het voorliggende verzoekschrift, het overschrijden van de voormelde behandelingstermijn van vijftien werkdagen door de verwerende partij, als (enige) gevolg heeft dat de beroepstermijn bij de Raad in het geval van een negatieve beslissing niet wordt verkort omdat het commissariaat-generaal een versnelde procedure heeft toegepast. De Raad wijst erop dat het de wetgever is die de verschillende beroepstermijnen heeft vastgelegd en dat verzoeker *in casu*, zoals hij ook zelf aangeeft, over een beroepstermijn van dertig dagen beschikte.

2.3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.6. Verzoeker merkt vooreerst op dat het commissariaat-generaal bij de analyse van de bijzondere procedurele noden geen rekening houdt met de situatie waarin hij zich bevindt en die zijn fysisch en vooral

psychisch welzijn hypothekeert en dat het één en ander wel degelijk een invloed kan hebben op zijn relaas. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker geen enkel medisch, dan wel psychologisch attest bijbrengt waaruit blijkt dat hij omwille van psychologische problemen niet in staat is een coherent en consistent relaas naar voren te brengen. Bovendien merkt de Raad op dat uit de notities van de interviews bij de Dienst Vreemdelingenzaken, alsook het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal blijkt dat deze op normale wijze zijn geschied, kunnen geen ernstige problemen worden afgeleid en blijkt dat hij op de vragen bij het commissariaat-generaal op gedetailleerde wijze kon antwoorden. Er werden terecht geen specifieke steunmaatregelen aan verzoeker verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kon worden aangenomen dat zijn rechten gerespecteerd worden en dat hij in de gegeven omstandigheden kon voldoen aan zijn verplichtingen. Dat de wijze van behandeling en beoordeling van zijn verzoek niet afgestemd is op zijn specifieke noden is dan ook niets meer dan een blote, laattijdige bewering, die geenszins wordt geconcretiseerd of gestaafd.

2.3.7. De Raad stelt vast dat verzoeker een beroep indient tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 24 februari 2022 waarbij zijn verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b), van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien : b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3 (...)”*

Artikel 57/6/1, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”*

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”*

De Raad duidt erop dat Albanië bij koninklijk besluit van 14 december 2020 - opnieuw - werd vastgesteld als veilig land van herkomst en tevens figureert in de *update* van 14 januari 2022 (BS 28 februari 2022).

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat de commissaris-generaal op datum van de bestreden beslissing (i.e. 24 februari 2022) onterecht toepassing heeft gemaakt van het koninklijk besluit van 14 december 2020, aangezien voormeld koninklijk besluit duidelijk aangeeft dat de lijst van veilige landen minstens één keer per jaar dient te worden bekeken en op datum van 15 december 2021 er dan ook meer dan één jaar was verstreken sedert het nazicht van de lijst van veilige landen conform het koninklijk besluit van 14 december 2020. Op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing werd er volgens hem dan ook onterecht nog toepassing gemaakt van het vermoeden van een veilig land van herkomst, nu er geen nieuwe appreciatie gebeurde binnen de termijn van één jaar voorzien in de wet en meer bepaald in artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de Vreemdelingenwet.

De Raad duidt verzoeker er evenwel op dat het koninklijk besluit van 14 december 2020, waarbij Albanië opnieuw werd vastgesteld als veilig land van herkomst, op 18 januari 2021 werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad en op die datum in werking trad (zie artikel 2 van het koninklijk besluit van 14 december 2020). Het vorig koninklijk besluit dateerde van 15 december 2019 en werd in het Belgisch Staatsblad gepubliceerd op 3 maart 2020, datum waarop het in werking trad. Derhalve dient te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal correct en binnen het jaar toepassing heeft gemaakt van het vermoeden van een veilig land van herkomst, zodat het betoog van verzoeker dan ook feitelijke grondslag mist. Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de Vreemdelingenwet niet bepaalt dat de lijst van veilige landen van herkomst na een bepaalde periode niet meer geldig zou zijn. Er wordt enkel bepaald dat de lijst minstens eenmaal per jaar wordt vastgelegd, volgens de in artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet omschreven voorwaarden. Er wordt niet bepaald dat er verplicht binnen het jaar een nieuwe lijst moet worden gepubliceerd of dat de bestaande lijst van veilige landen van herkomst niet meer geldig zou zijn na een jaar. Er zonder meer van uitgaan dat zonder

enige uitdrukkelijke wettelijke bepaling de bestaande lijst van veilige landen na een jaar onwettig zou zijn, zou afbreuk doen aan het rechtszekerheidsbeginsel.

2.3.8. Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116).

Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, *in casu* Albanië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, slechts vaststellen dat verzoeker *in casu* geen dergelijke elementen bijbrengt. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon, die internationale bescherming geniet, in aanmerking komt.

2.3.9. Verzoeker verklaart dat hij bij terugkeer naar Albanië vreest vermoord te worden.

Blijkens de bestreden beslissing wordt (i) vooreerst opgemerkt dat verzoeker na de aanslag op zijn persoon in 2019 in Griekenland en zelfs België was maar toen niet om internationale bescherming verzocht en dat zijn rechtvaardiging daarvoor niet overtuigt. Ook zijn houding, met name zijn terugkeer naar Albanië waar hij nochtans vreest gedood te worden, kan niet in overeenstemming gebracht worden met een daadwerkelijke vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Verder (ii) zijn de door verzoeker aangehaalde problemen van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard en houden ze geen verband met één van de criteria bepaald in het Verdrag van Genève. Verzoeker heeft voorts (iii) niet aannemelijk gemaakt dat hij voor deze problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep kon doen of zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Verzoeker heeft niet alle redelijkerwijze van hem te mogen verwachten stappen tot het verkrijgen van nationale hulp en/of bescherming van de in Albanië opererende veiligheidsinstanties uitgeput en heeft onvoldoende aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor hem de enige overgebleven uitweg was. Zo heeft verzoeker (a) nooit melding gemaakt bij de autoriteiten dat hij na de aanslag op zijn persoon het gevoel had dat hij door verdachte types in de gaten gehouden werd en zich niet veilig voelde. Verder slaagt verzoeker er (b) niet in onwil of onkunde van de Albanese autoriteiten aan te tonen om het door hem meegemaakte incident te onderzoeken. Ook zijn er (c) geen concrete indicaties of elementen aangereikt waaruit zou kunnen afgeleid worden dat verzoekers bewering geen vertrouwen in de politie te hebben, gegrond zou zijn en verzoeker ondernam ook geen initiatief om tegen het, in zijn ogen, gebrekkige politieoptreden op te treden. Tot slot (d) is het commissariaat-generaal, op grond van de objectieve informatie die zich in het administratief dossier bevindt, van mening dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. De door verzoeker neergelegde documenten tot slot (iv) kunnen bovenstaande bevindingen niet ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.10. Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt, dat zowel de ernst als de oprechtheid van verzoekers zelfverklaarde nood aan internationale bescherming worden ondergraven doordat hij na de aanslag op zijn persoon op 11 juni 2019 in zowel Griekenland als België was maar dat hij toen niet verzocht om internationale bescherming. Redelijkerwijze kan immers worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeker naliet dit te doen, terugkeerde naar zijn land van herkomst en nog twee jaar wachtte alvorens zulk verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofd en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

De rechtvaardiging voor het niet eerder verzoeken om internationale bescherming en de houding van verzoeker overtuigen niet, dit omwille van de in de bestreden beslissing als volgt aangegeven redenen:

“Uw rechtvaardiging, met name dat het onderzoek naar de aanslag toen nog steeds werd gevoerd (CGVS, p. 13-14), overtuigt niet. Na het ontvangen van de brief d.d. 24 mei 2021, waarin duidelijk te lezen stond dat het onderzoek afgesloten werd omdat er geen schuldige gevonden kon worden, bleef u immers nog verschillende maanden in Albanië wonen (CGVS, p. 5; p. 8). Bovendien doet uw rechtvaardiging niets af aan het feit dat van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Dat u enerzijds verklaarde dat uw eerdere bezoeken aan België niet ingegeven waren door toeristische of economische motieven en dat u steeds weg wilde zijn van Albanië – u was in Albanië immers altijd op uw hoede en durfde sinds de aanslag nooit meer alleen te zijn – maar dat u anderzijds in november 2020 vanuit België terugkeerde naar Albanië waar de daders van de aanslag op vrije voeten waren en waar u het gevoel had door vreemde types in de gaten te worden gehouden, is in dit opzicht dan ook meer dan merkwaardig (CGVS, p. 6; p. 12; p. 14). Uw houding, met name uw terugkeer naar Albanië waar u nochtans vreest gedood te worden door onbekende daders die daar dagelijks zouden kunnen zijn en die ook huurmoordenaars zouden kunnen inschakelen (CGVS, p. 3; p. 14), kan dan ook niet in overeenstemming gebracht worden met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”

Dat verzoeker, zolang het onderzoek lopende was, kon veronderstellen dat zijn aanvallers zich gedeisd zouden houden en hij het hen moeilijk maakte hem aan te pakken, precies omdat hij zich gedurende langere periodes in het buitenland bevond, is een blote bewering die bovenal niets afdoet aan de vaststelling dat na het officiële nieuws dat het onderzoek afgesloten was, verzoeker nog meerdere maanden in Albanië bleef wonen. Verzoeker beweert wel dat het niet zo eenvoudig is om dadelijk uit Albanië te vertrekken, maar uit zijn verklaringen blijkt dat hij het land veelvuldig verliet in het verleden en dat hij vijftien dagen na de aanslag op zijn persoon Albanië reeds verliet om naar Griekenland te gaan. Dat verzoeker na tachtig dagen terugkeerde naar Albanië, om vervolgens later opnieuw naar Griekenland en twee keer naar België te gaan, waarna hij nogmaals terugkeerde naar Albanië, alvorens hij in België om internationale bescherming verzocht, toont niet alleen aan dat hij makkelijk het land kon verlaten, maar de terugkeer naar zijn land van herkomst ondermijnt daarenboven en bovenal in ernstige mate de vrees gedood te worden en kan dan ook niet in overeenstemming worden gebracht met een daadwerkelijke vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het persoonlijk gedrag van verzoeker, door tot tweemaal toe, de laatste keer bijna een jaar, terug te keren naar zijn land van herkomst, ondergraaft, los van de reden van terugkeer, verder op fundamentele wijze de ernst van de voorgehouden vrees.

2.3.11. De Raad treedt de commissaris-generaal voorts bij, waar deze stelt dat de door verzoeker aangehaalde problemen, te weten de aanslag op zijn persoon door onbekenden om een voor hem onbekende reden, van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn en dat ze geen verband houden met één van de criteria bepaald in het Verdrag van Genève, dat voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, het behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

Verzoeker slaagt er niet in deze beoordeling aan het wankelen te doen brengen. Door in het verzoekschrift aan te halen dat hij enkel maar kan veronderstellen dat de feiten verband houden met zijn relatie en breuk met E., wiens familie banden had met de vermoorde crimineel E.C., die op zijn beurt familie was van de

burgemeester van Tepelenë, uit verzoeker enkel een veronderstelling die overigens indruist tegen zijn eerdere verklaringen dat hij geen idee heeft wie zijn belagers waren en dat het de politie was die een mogelijke link legde met zijn ex-schoonfamilie. Dat hij precies omwille van zijn zwak sociaal profiel en de banden tussen politie en criminelen geen aanspraak zou kunnen maken op bescherming van zijn nationale autoriteiten, doet aan het voorgaande geenszins afbreuk en zoals hierna genoegzaam zal komen vast te staan is de bewering dat geen nationale bescherming mogelijk was, dan wel is, in verzoekers geval niet aannemelijk.

2.3.12. De Raad wijst er voorts op dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen en verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, alsook uit artikel 48/4 van deze wet, die beide vereisen dat de betrokken asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen.

Bovendien kan conform artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet enkel uitgaan van of worden veroorzaakt door niet-overheidsactoren *“indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”*.

Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet moet deze nationale bescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt deze in het algemeen geboden wanneer de actoren omschreven in het eerste lid, redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door het instellen van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoekers toegang hebben tot een dergelijke bescherming. Nationale bescherming doelt op het vermogen van het land van herkomst om daden van vervolging of ernstige schade te voorkomen of te bestraffen (HvJ 20 januari 2021, C-255/19, pt. 44).

Uit de landeninformatie waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, blijkt dat Albanië een beschermingssysteem kent voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen en dat alle Albanese burgers in het algemeen hiertoe toegang hebben.

De Raad benadrukt verder dat de bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

De Raad onderstreept dat in de bestreden beslissing wordt erkend dat hervormingen nog steeds nodig zijn, onder meer om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, doch dit doet geen afbreuk aan de vaststelling dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Uit deze informatie blijkt tevens dat indien de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen kunnen worden ondernomen om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen en dat wangedrag van politieagenten niet zonder meer wordt gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Tevens blijkt dat de laatste jaren in deze context verschillende concrete maatregelen op het terrein werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Ten slotte blijkt nog dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen heeft ondernomen om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden.

Verzoeker brengt geen informatie bij die hier anders over doet denken. Waar hij zich beroept op *linken* naar websites met artikelen over de blijvende serieuze problemen rond corruptie in Albanië, die dateren van na de COI van 2020 waarop de bestreden beslissing geschraagd is, herhaalt de Raad dat ook in de informatie waarnaar in de bestreden beslissing verwezen wordt, wordt beaamd en uitdrukkelijk en terdege in rekening wordt gebracht dat ondanks verschillende maatregelen en succesvolle stappen om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden, verdere hervormingen nog steeds noodzakelijk zijn. Dit gegeven

doet geen afbreuk aan het feit dat, ook al is er op heden geen toegang tot een *update* van de COI van 2020 waarin al de daarin opgenomen plannen om corruptie tegen te gaan worden geëvalueerd, de Albanese autoriteiten redelijke maatregelen in de zin van artikel 48/5, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet nemen, dat zij aan hun onderdanen de nodige bescherming en ondersteuning bieden en dat aangenomen kan worden dat verzoeker zich bij eventuele (verdere) problemen toegang kan verschaffen tot de nodige bescherming en ondersteuning vanwege zijn nationale overheden.

Er kan dan ook wel degelijk worden besloten dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de Albanese autoriteiten aan hun onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande vindt overigens bevestiging in het feit op zich dat Albanië werd opgenomen op de lijst van veilige landen bij artikel 1 van het koninklijk besluit van 14 januari 2022 tot uitvoering van artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst. Een land van herkomst wordt overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3, van de Vreemdelingenwet immers als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het Verdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming wordt geboden tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het EVRM, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
- c) de naleving van het *non-refoulement* beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

2.3.13. Het is bijgevolg aan verzoeker om aannemelijk te maken dat hij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in zijn individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hem niet kan worden verwacht dat hij zich tot de Albanese overheden wendt om bescherming te vragen. Hij moet aantonen dat in zijn individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, dan wel dat niet redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich wendt tot de Albanese overheid voor bescherming.

In casu wenst de Raad vooreerst aan te stippen dat niet getwijfeld wordt aan de aanslag die op de persoon van verzoeker werd gepleegd op 11 juni 2019. Verzoeker toont evenwel niet aan dat de Albanese autoriteiten niet bereid of in staat waren op te treden tegen zijn anonieme belagers. Zo staat in de bestreden beslissing terecht als volgt te lezen:

“U verklaarde weliswaar dat de politie een onderzoek voerde naar de daders van de schietpartij maar dat er twee jaar lang niets gebeurd is: u werd enkel de eerste dag ondervraagd door verschillende mensen maar daar bleef het bij (CGVS, p. 13). Dit overtuigt niet. Uit uw eerdere verklaringen blijkt immers dat, ondanks het ontbreken van concrete pistes, de politie verschillende onderzoeksdaten heeft gesteld. Ze heeft u, toen u na de aanslag in het ziekenhuis was, bewaakt en ze ondervroeg u de eerste dag gedurende maar liefst twaalf uur om zo te kunnen achterhalen wie u verdacht. Daarna werd u nog verschillende keren door de politie ondervraagd. Na een verblijf van tachtig dagen in Griekenland werd u opnieuw door de Albanese politie uitgenodigd. U moest ook enkele keren naar het parket (CGVS, p. 9-12). Verder blijkt uit uw verklaringen dat er vele mensen kort na de aanslag ondervraagd werden (CGVS, p. 10). De politie onderzocht ook de betrokkenheid van de R., ofschoon u geen enkele concrete indicatie had dat ze daadwerkelijk betrokken waren (CGVS, p. 14), waaruit opgemaakt kan worden dat, zelfs al heeft u geen concrete pistes, de politie toch bereid en in staat was om een onderzoek op te starten en te voeren. Uit uw verklaringen blijkt verder dat verschillende politieafdelingen van onder andere Tirana en Gjirokastër ter plekke kwamen om te zoeken naar bloed- en kruitsporen en vingerafdrukken en dat er een volledig ballistisch onderzoek werd gedaan. Zo stelde men vast dat er twee personen waren die tegelijkertijd op u hadden gevraagd (CGVS, p. 8; p. 10-11). Tot slot kan er nog op gewezen worden dat het onderzoek pas

in mei 2021, i.e. bijna twee jaar na de aanslag op uw persoon, werd afgesloten. Gevraagd welke onderzoeksdaaden de politie nog meer had kunnen verrichten, erkende u dat, behalve dat de politie er volgens u te lang had over gedaan om ter plaatse te komen en de wegen af te sluiten, ze niets meer had kunnen doen (CGVS, p. 12). Gelet op het voorgaande heeft u noch onwil, noch onkunde vanwege de Albanese autoriteiten aangetoond om het door u meegemaakte incident te onderzoeken. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Dat bepaalde misdrijven niet worden opgelost kan afhangen van menige factoren (gebrek aan bewijs, gebrek aan getuigen,...) los van de werking/inspanningen van de autoriteiten om misdrijven op te lossen. Zo kan herhaald worden dat er weinig pistes waren. Ook u had werkelijk geen enkel vermoeden wie er achter de aanslag zat (CGVS, p. 14)."

Hieruit blijkt dat er menig onderzoeksdaad werd gesteld en dat er geen sprake is van onwil, noch onkunde om de aanslag op verzoeker te onderzoeken. Verzoeker komt in het verzoekschrift niet verder dan het spuien van kritiek, het uiten van blote beweringen en vergoelijkningen en het in twijfel trekken en bekritisieren van de overwegingen van de commissaris-generaal, hetgeen geen dienstig betoog is. Er kan niet worden ontkend dat de politie, volgens verzoekers verklaringen, verzoeker meermaals hoorde, ondervragingen deed van verdachten, een zelf aangereikte hypothetische piste onderzocht, een volledig plaats- en ballistisch onderzoek voerde en dat het onderzoek in totaal twee jaar in beslag nam. De blote bewering dat het gegeven dat dit onderzoek twee jaar duurde geen aanduiding is dat er twee jaar efficiënt en ijverig werd gewerkt, wordt reeds ontkracht door de verrichte onderzoeksdaaden. Dat het wel erg lang duurde, één uur, voor de politie na de aanslag ter plaatse was, kan worden gerelativeerd en kan te wijten zijn aan verschillende factoren, maar neemt niet weg dat de politie naar aanleiding van de melding van de aanslag ter plaatse kwam, verzoeker bewaakte en erg lang ondervroeg. Dat verzoeker, tijdens het persoonlijk onderhoud, gevraagd welke onderzoeksdaaden nog meer hadden moeten worden verricht, hierop niet kon antwoorden omdat hij geen politieagent is, raakt kant noch wal. Uit niets blijkt dat het gevoerde onderzoek niet ernstig zou zijn aangepakt. Verzoeker betoogt in het verzoekschrift te weten dat zijn ex-schoonfamilie achter de aanslag moet zitten, maar dit staat in schril contrast met zijn eerdere verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, waar hij voorhield totaal niet te weten wie de daders zijn en dat het de politie was die hintte op een mogelijke link met zijn ex-schoonfamilie, die criminele banden heeft, alsook met de autoriteiten. Dat hij thans aanvoert dat het daarom ook totaal niet vreemd is dat het "schijnonderzoek" tot niets leidde, is niets meer dan een blote bewering die verder ontkracht wordt door het stilzitten van verzoeker tegen de politie. Immers, zoals uit de informatie waarover het commissariaat-generaal beschikt blijkt en zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangehaald en toegelicht, kan men in Albanië verschillende stappen ondernemen om eventueel machtsmisbruik en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Verzoeker heeft dit echter klaarblijkelijk niet gedaan. De Raad wenst nog aan te stippen dat het overigens de politie zelf was die een mogelijke link legde met de ex-schoonfamilie van verzoeker, terwijl verzoeker zelf bij de politie aangaf dat hij geen idee had wie op hem zou hebben geschoten. Dat er dan sprake zou zijn van banden tussen de criminele schoonfamilie en de politie waardoor het gevoerde onderzoek slechts een schijnonderzoek was, houdt dan ook weinig steek. In verband met het wantrouwen van verzoeker in de politie wordt in de bestreden beslissing voorts terdege als volgt gesteld:

"U stipte, zoals aangehaald, weliswaar nog aan geen vertrouwen in de politie te hebben. Zo meende u dat de politie er na de aanslag veel te lang, i.e. ongeveer een uur, over gedaan had om te interveniëren. U verklaarde ook dat moorden in Albanië niet worden opgelost en dat de politie en criminelen samenwerken (CGVS, p. 12-13). Zo verwees u bij wijze van voorbeeld naar het feit dat D.R., de broer van uw ex, in het verleden in de gevangenis heeft gezeten omdat hij iemand beschoten en verwond had, maar dat hij hiervoor slechts acht maanden gevangenisstraf had gekregen. U alludeerde ook nog op het feit dat de familie R. veel geld heeft en gekend is voor 'vijandelijkheden'. De vader van uw ex is familie van E.C., een berucht crimineel die vermoord is (CGVS, p. 15-16). Naast het feit dat uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat er bij de schietpartij waarbij D. betrokken raakte in tegenstelling tot uw bewering géén gewonden vielen, waardoor uw uitspraken over het al dan niet correct zijn van de straf waartoe hij werd veroordeeld niet zonder meer aangenomen kunnen worden, blijkt nergens uit uw verklaringen dat u indicaties had dat de familie R. het onderzoek naar de aanslag op u zou gemanipuleerd hebben of dat de politie de familie R. in bescherming zou nemen of genomen hebben. Integendeel, u verklaarde dat u geen enkel idee had wie achter de aanslag zat en het was de politie zelf die in de richting van de familie R. dacht (CGVS, p. 10). Gevraagd of u concrete indicaties had dat de politie in uw dossier niet zuiver op de graat was, zei u enkel dat de politie zich niet met het onderzoek had bezig gehouden, hetgeen u, zoals hierboven is gebleken, niet heeft aangetoond, dat ze uw gsm niet hadden teruggegeven

en dat u moest betalen toen u vier maanden na de schietpartij uw wagen op het commissariaat ging ophalen (CGVS, p. 13), niets meer. U heeft bijgevolg geen concrete indicaties of elementen aangereikt waaruit zou kunnen afgeleid worden dat uw bewering geen vertrouwen in de politie te hebben gegrond zou zijn. Indien u er werkelijk van overtuigd bent dat de politie veel te laat na het incident ter plaatse was, dat de politie zich niet met uw zaak heeft bezig gehouden, dat de R.'s het onderzoek zouden kunnen beïnvloeden of beïnvloed hebben, dat de politie in uw zaak bijgevolg corrupt was, dat ze u onterecht liet betalen om uw wagen terug te krijgen en dat het onderzoek naar de aanslag onterecht vroegtijdig werd afgesloten, kon bovendien van u verwacht worden dat u dit bij de bevoegde autoriteiten zou hebben aangeklaagd. Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat u niet in beroep bent gegaan tegen de beslissing van het parket om het onderzoek af te sluiten. U raadpleegde in dit verband ook geen advocaat. U heeft evenmin iets ondernomen om het in uw ogen gebrekkige politieoptreden aan te klagen (CGVS, p. 13).

Al deze motieven zijn pertinent, draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier en verzoeker slaagt er niet in deze te ontkrachten, laat staan weerleggen. De Raad beaamt dat verzoeker geen concrete indicaties of elementen heeft aangereikt waaruit afgeleid zou kunnen worden dat zijn bewering geen vertrouwen in de politie te hebben gegrond zou zijn. Waar verzoeker beweert dat hem niet kan worden verweten hogerop te zijn gegaan, daar waar niet aangetoond is dat dit zijn situatie zou kunnen verbeteren en dat dit geen zin heeft omdat in december 2021 een voormalig top-procureur van Albanië in Italië werd opgepakt wegens corruptie, wijst de Raad erop dat het niet aan het commissariaat-generaal toekomt dit aan te tonen maar dat redelijkerwijze mag worden verwacht dat verzoeker beroep zou aantekenen of stappen zou ondernemen indien hij het manifest oneens is met de manier waarop het afgesloten onderzoek naar zijn anonieme belagers is gebeurd. Het aangehaalde voorbeeld toont dan weer geenszins aan dat het ondernemen van actie in verzoekers geval zinloos zou zijn. Verzoeker raadpleegde zelfs geen advocaat en ondernam, zo weze herhaald, geen enkel initiatief om het volgens hem gebrekkig politieoptreden aan te klagen. Dat het misdrijf *in casu* niet werd opgelost kan afhangen van menige factoren, maar wijst daarom nog niet op onwil of onkunde van de autoriteiten. Verzoeker toont het tegendeel alvast niet met overtuigende elementen aan. Dat door het afsluiten van het onderzoek luidens het verzoekschrift *de facto* straffeloosheid aan de daders wordt gegeven en het gevaar acuut blijft, valt dan weer niet te verzoenen met de houding van verzoeker door nog meerdere maanden na afsluiting van het onderzoek in Albanië te blijven wonen.

Daar komt nog bij dat verzoeker, na de aanslag op zijn persoon, bij de autoriteiten nooit melding maakte dat hij het gevoel had dat hij door verdachte types in de gaten werd gehouden en dat hij zich niet veilig voelde. Dat hij het vertrouwen had verloren na afsluiten van het onderzoek, dat hij geen concrete pistes had en dat veroordeelde criminelen nooit zwaar bestraft worden, kan dit stilzitten niet verklaren. Het doel van een klacht bij de politie is immers het voorkomen of oplossen van problemen. Indien de autoriteiten niet officieel op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem/misdrijf, dan kunnen ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden. Overigens is uit verzoekers verklaringen gebleken dat de Albanese autoriteiten wel degelijk bereid en in staat waren om op te treden en dat er dus geen sprake was van enige onwil of onmacht om in deze op te treden, zodat, zeker vooraleer het strafonderzoek werd afgesloten, niet kan worden ingezien waarom verzoeker dit niet ging melden bij de politie.

Er liggen voorts geen overtuigende individuele omstandigheden voor die aannemelijk maken dat in verzoekers geval geen redelijke overheidsbescherming voorhanden is of dat deze niet toegankelijk is.

Verzoeker geeft een beperkte lezing van de motieven in de bestreden beslissingen en kan zich niet verschuilen achter zijn afgelegde verklaringen, noch achter algemene en *in casu* niet-gefundeerde stellingen dat de initiatieven en het optreden van de overheden onvoldoende zouden zijn. Verzoeker neemt de beschermingsmogelijkheden in Albanië op de korrel en spuit in allerlei bewoordingen kritiek, doch hij maakt geenszins aannemelijk in Albanië alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput.

Verzoeker verwijst in algemene bewoordingen naar onder meer corruptie en, zo weze herhaald, naar algemene rapporten en artikels, wat echter niet volstaat om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op de concrete motivering dienaangaande die net als de overige concrete motieven in de bestreden beslissingen geenszins wordt ontkracht of weerlegd, in gebreke. Met het uitvoerige, doch herhalende en algemene betoog in het verzoekschrift dat effectieve bescherming zou ontbreken, brengt verzoeker geen overtuigende feiten of elementen bij, waaruit kan blijken dat hij voor de door hem

aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen bij een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of de bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten.

2.3.14. Waar internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen en verkregen bij gebrek aan nationale bescherming, toont verzoeker derhalve niet aan dat het hem in Albanië aan nationale bescherming ontbreekt en dat het verkrijgen van internationale bescherming voor hem de enige overgebleven uitweg was.

2.3.15. De door verzoeker neergelegde documenten, opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze redenen worden door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

“De door u neergelegde documenten kunnen deze beslissing niet ombuigen. Aan uw identiteit en nationaliteit, zoals die blijken uit uw paspoort en uw identiteitskaart, wordt niet getwijfeld. Er wordt evenmin getwijfeld aan het feit dat er een aanslag op u gepleegd werd, dat uw auto beschadigd raakte, dat u gewond raakte en dat het onderzoek in 2021 werd afgesloten.”

2.3.16. Waar verzoeker nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat hij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.3.17. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.18. Waar verzoeker meent dat de bestreden beslissing geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenwel niet aan dat er heden in Albanië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade, in de zin van het voormelde artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, worden in aanmerking genomen.

2.3.19. Waar verzoeker aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoeker aangereikte documenten en objectieve landeninformatie, en dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal de kans kreeg om de redenen van zijn verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Albanees. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.3.20. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.21. De Raad oordeelt voorts dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel evenmin is geschonden daar de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

2.3.22. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van de verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.3.23. In acht genomen hetgeen voorafgaat, heeft verzoeker geen substantiële redenen opgegeven in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

Bijgevolg heeft de commissaris-generaal met recht besloten tot de kennelijke ongegrondheid van verzoekers verzoek om internationale bescherming en dient het beroep te worden verworpen.

2.3.24. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekers geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

2.3.25. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS